

GEORGE MACDONALD

KUZEY
RÜZGÂRININ
ŞARKISI

CARPE
DIEM

Kuzey Rüzgârının Şarkısı

Yazar: George MacDonald
Çevirmen: A. Şeyma Üstün
Yayın Yönetmeni: Sibel Talay
Kapak Tasarımı: Esra Gevrek
Mizanpaj: Nur Kayaalp

Carpe Diem Kitap

Genç Kurgu / Edebiyat-Roman-Öykü
1. Baskı, İstanbul, Ekim 2022
Yayıncılık Sertifika No: 45585

Lacivert Yayıncılık Sanayi ve Ticaret A.Ş.
Cağaloğlu, Alemdar Mahallesi,
Alayköşkü Caddesi, No:5 Fatih / İstanbul
0212 511 24 24
kitap@carpediemkitap.com

carpediemkitap.com
instagram/carpediemkitap

Baskı ve Cilt:

© At the Back of the North Wind orijinal adıyla
literatüre geçmiş olan ve A. Şeyma Üstün tarafından
Türkçeye çevrilen bu kitabın tüm yayın hakları,
anlaşmalı olarak Carpe Diem Kitap, Lacivert Yayıncılık
Sanayi ve Ticaret Anonim Şirketi'ne aittir.
İzinsiz yayınlanamaz. Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir.

Carpe Diem!

Kuzey Rüzgârı'yla Tanışma

Sana Kuzey Rüzgârı ile seyahat eden bir çocuğun hikâyesini anlatacağım.

Bu çocuk, derme çatma bir evin üst katındaki küçük bir odada kalıyordu. Burası atlarının bulunduğu samanlığı üst kısmıydı. Ufak ve basık bir yerdi ama korunaklıydı, pek rüzgâr almazdı. Gerçi tahtadan yapıldığı için yaz ayları haricinde bu oda hep soğuktu. Buraya oda demeye de bin şahit lazımdı tabii.

Sana biraz küçük Diamond'tan bahsedeyim. At arabacısı olan babası ona en sevdiği atının adını vermişti. Annesi de buna itiraz etmemişti.

İşte, Diamond samanlığın üzerindeki bu odada, babasının tahtalardan yaptığı yatağına uzanır, alttaki atların seslerini dinleyerek uykuya dalarlardı.

Babası, çok sevdiği ama artık iyice yaşlanmış olan atları Elmas'ı oğlunun tam yatağının alt kısmına gelecek şekilde bağlardı. Elmas sessiz bir attı, diğerleri gibi ayakta uyumaz, samanların üzerine uzanırdı.

Bir gece küçük Diamond, rüzgârın uğultusuyla uyandı. Deprem oluyor gibi yatağı sallanıyordu. Çok korkmuştu. Ya rüzgâr evlerini yıkar da hep birlikte ahıra düşerlerse? Acaba yaşlı Elmas bilmeden onu yer mi?

Uykusu kaçmıştı. Gerçekten de çok korkuyordu. Odasının içi de samanlarla doluydu. Bu yüzden rüzgârın içeri girip onları her tarafa savurduğunu hayal etmek bile istemiyordu. Zar zor kötü düşünceleri kafasından silip uyudu.

Ertesi gece, odasından içeriye hafif bir esintinin girdiğini fark etti Diamond. Hemen samanları büküp rüzgârın girdiği deliği tıkadı. Evet, artık rahatça uyuyabilirdi.

Fakat öyle olmadı. Rüzgâr öfkeyle esmeye başladı ve tıkadığı delikteki saman topunu, Diamond'ın burnuna fırlattı. Diamond hemen bir tutam daha saman alıp elinde bükerek yeniden deliği kapattı ama nafile... Rüzgâr her seferinde saman topunu ona doğru fırlatıyordu. Tüm gece böyle geçti.

Ertesi gün hava fırtınalı olmasına rağmen, Diamond deliği tamamen unuttu. Neden mi? Annesinin yanındaydı da ondan. Kırık bir sandalye, eski bir tabure ve bir battaniyeyle kendine gizemli bir mağara yapıp içinde oynamakla meşguldü.

O sırada annesi de duvardaki çatlağı fark etti. Hemen bir mukavva parçası sıkıştırıp deliğı iyice kapattı.

Diamond, o gece yine rüzgârın sesiyle irkilerek uyandı. Bu kez yatağında doğrulup gelen sesi dinlemeye başladı. Sanki biri onunla konuşuyor gibiydi. Ama bu kim olabilir ki?

Rüzgârın şiddeti gittikçe artıyor, odanın içi ıslıklarla dolup taşıyordu. Birinin onunla konuştuğuna emindi. İlginç bir şekilde bundan hiç korkmuyordu. Bir süre öylece dinledi.

Sonunda, bu sesin gündüz annesinin mukavva ile kapattığı delikten geldiğini fark etti. Kulağını buraya dayadığında ses iyice netleşti.

“Penceremi kapatma küçük çocuk!”

“Hangi pencere? Bu bir pencere değil ki, sadece bir delik.”

“Ama o benim pencerem.”

“Ama pencereler dışarıyı görmek içindir. Sense zaten dışarıdasın. Hem bu yaptığın hiç doğru değil.”

“Ne yani beni şikâyet mi edeceksin?”

“Gerekirse evet.”

“Ama ben devasa şekilde büyüğüm, beni kime şikâyet edeceksin?”

“Çok mu büyüksün gerçekten? Öyleyse evin de çok büyük olmalı.”

“Evet öyle.”

“Evin nerede peki?”

“Bulutların içinde.”

“Seninle konuşmak güzel. Fakat senin için bu deliği açık tutmamı bekleyemezsin. Çünkü o zaman Kuzey Rüzgârı içeriye girip beni bütün gece üşütür.”

“Öyle mi? Ama ben zaten Kuzey Rüzgârı’yım.”

“Neee!” diyerek biraz geriye çekildi Diamond. Biraz düşündükten sonra “Peki, bu deliği yani senin pencereni açarsam odamın içinde esip beni üşütme-yeceğine söz verir misin?”

“Esmeyeceğime söz veremem ama seni üşütme-yeceğime söz veririm.”

Diamond “Tamam, öyle olsun” diyerek küçük, ince parmaklarıyla delikteki mukavvayı kenarından tutup çekti.

O anda odanın içi müthiş bir uğultuyla doldu. Hemen yorganı kafasına çekti Diamond. Ama yine de sesi net bir şekilde duyabiliyordu. Sert ve yüksek olmasına rağmen annesinin sesi gibi şefkatliydi.

“Adın ne küçük çocuk?”

“Diamond.”

“Benimle gelmek ister misin?”

“Ama o taraf, komşumuz Bay Dyves’in bahçesi. Ben oraya giremem. Sadece kendi bahçemize girmeye iznim var” dedi Diamond. Sonra hafifçe yorganı başından sıyırdı.

Güzel, beyaz, solgun yüzlü bir kadın üzerine doğru eğilmiş ona bakıyordu. Bakışları biraz sertti ama seven bir ifadesi vardı aynı zamanda. Saçları yüzünün etrafında dalgalanıyordu.

“Hadi Diamond, benimle gelecek misin?”

“Evet, gelirim” dedi Diamond. Meraklı bir çocuğun bakışları vardı gözlerinde. Tam kollarını Kuzey Rüzgârı’na doğru uzatacakken bir an duraksadı.

“Ama paltom yok. Annemin odasında. Bu ince pijamalarımınla çok üşürüm.

“Paltoyu boş ver. Ben seni kucağıma alacağım, merak etme.”

“Ama o zaman daha çok üşümez miyim? Sonuçta sen Kuzey Rüzgârı’sın ve herkes senin ne kadar soğuk olduğunu bilir.”

“Herkes yanılıyor! Hem zaten seni üşütmeyeceğime söz verdim, öyle değil mi?”

Elmas kollarını uzattı. Kuzey Rüzgârı, ona sarıp sarmaladı.

“Sen de annem gibi çok güzelsin.”

“Teşekkürler. Ama güzellik bazen yanıltıcı olabilir.”

“Ama güzel olan bir şey kötü olamaz, öyle değil mi?”

“Güzel olanlar da bazen kötülük yapabilirler Diamond.”

“Pekâlâ, haklısın. Ama bence sen güzel ve iyisin.”

“Bazen de iyi birinin dış görünüşü sana çirkin gibi gelebilir. Mesela ben her zaman böyle beyaz ve parlak görünmeyebilirim. Beni siyah ve donuk bir yüzle görürsen sakın korkma. Birbirimize sağlam tutunursak dış görünüşlerimiz nasıl olursa olsun birbirimizi tanıyabiliriz. Ne hale bürünürsem bürüneyim beni bırakma olur mu?”

“Tamam” dedi Diamond.

Kuzey Rüzgârı “Hadi, gidelim o zaman” dedi saman balyalarının arasından kıvrılarak.

Az sonra ikisi birlikte gözden uzaklaşmışlardı.

